

[Lindberg.]

eller til en flertalsafgørelse, bliver det formandskabet på 3 medlemmer, nemlig de to jurister og nationaløkonomen, som skal træffe afgørelsen, og hvis enighed heller ikke kan opnås mellem disse tre personer, bliver det formanden for denne voldgiftsret, der får den endelige afgørelse i hele spørgsmålet om den kendelse, der skal afgives.

Endelig forlænges ved ændringsforslag nr. 3 til § 3 fristen for afsigelse af kendelsen, idet det foreslås, at kendelsen skal afsiges senest den 20. maj 1955, og samtidig fastslås det, at det skal være en motiveret kendelse, d. v. s. den kendelse, som voldgiftsretten skal affatte, skal ikke alene indeholde selve kendelsen, men også præmisser til denne, således at man derigennem kan se, hvorledes voldgiftsretten har fundet frem til sin afgørelse.

Mindretallet i udvalget, som altså består af repræsentanter for det konservative folkeparti og partiet venstre, har i et særligt ændringsforslag indstillet, at man forlænger de nugældende bestemmelser mellem parterne i 1 år indtil 1956. Dette kan flertallet i udvalget ikke tiltræde. Vi har den opfattelse, at det ville være at tage ensidigt parti for den ene af stridens parter, idet landbrugets arbejdsgiverforeninger ved de forhandlinger, der har været ført i udvalget, ikke har lagt skjul på, at det netop var denne udgang af sagen, man ønskede; man har meget stærkt overfor udvalget betonet, at man ønskede at føre krigen, men hvis der endelig skulle ske regeringsindgreb eller indgreb fra folketingets side, så ønskede man, at det skulle gå ud på, at overenskomsten skulle forlænges uændret i 1 år.

Flertallet mener altså, at det ville være urimeligt og principielt forkert, om folketinget ganske simpelt tog parti for den ene af de to parter, der er i strid med hinanden, og alene imødekom arbejdsgivernes standpunkt, og derfor kan flertallet ikke tiltræde mindretallets ændringsforslag.

Når jeg har udtalt dette på udvalgets vegne, vil jeg gerne på mit partis og egne vegne have lov at gøre nogle bemærkninger.

Jeg vil først og fremmest understrege det, som ved sagens første behandling blev sagt af det ærede medlem hr. Bundvad og

også af den højtærede økonomi- og arbejdsminister, at vi i vort parti er principielle modstandere af, at folketinget griber ind i spørgsmålet om overenskomstforhold. Vi er også principielle modstandere af tvungen voldgift, men vi erkender, at der kan opstå sådanne situationer, som der nu er opstået på dette område for landbrugets vedkommende, hvor samfundet virkelig for alvor er truet, og der står store økonomiske interesser på spil for hele samfundet, og i en sådan ekstraordinær situation mener vi, at vi må se bort fra principper og må løse problemerne, når ikke de to parter, som er i strid med hinanden, selv kan finde frem til en ordening.

I anledning af den udtalelse, som et mindretal bestående af de ærede medlemmer hr. Bertel Dahlgaard og hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) har fremsat i betænkningen, at man mener, det er fejlgreb fra de implicerede organisationers side, at de ikke ved forstandig optræden har forhindret, at spørgsmålet nu er havnet her, vil jeg gerne sige, at jeg mener — uden at jeg har sikkerhed derfor — at udtalelsen væsentlig må tage sigte på arbejdsgivernes organisationer. Arbejdernes organisationer har jo nemlig lige fra første færd erklæret sig indforstået med at gå ind i realitetsforhandlinger om det arbejdstidskrav, som sagen drejer sig om, men man har fra arbejdsgiverside sagt, at selvom det kun drejede sig om een times arbejdstidsforkortelse om året, ville man overhovedet ikke forhandle. Dertil kommer, at man fra forskellig side, først fra den højtærede økonomi- og arbejdsministers og senere fra udvalgets side, har forsøgt, om ikke der var mulighed for, at parterne kunne løse sagen gennem en frivillig voldgift.

Dette har man fra arbejdsgiverside afvist både overfor økonomi- og arbejdsministeren og overfor udvalget, medens man fra arbejderside ganske vist har holdt på på sin principielle ret til at etablere konflikt, men alligevel under hensyn til hele samfundets tarv har lovet at ville anbefale en frivillig voldgift, såfremt landbrugets arbejdsgivere ville indgå derpå. Jeg ser derfor ikke rettere, end at hvis man skal beklage fejlgreb fra organisationernes side, må beklagelsen vende sig imod landbrugets arbejdsgiverforeninger, som ikke under no-